

3.4 Konfirmace

V naší Českobratrské církvi evangelické byla běžná praxe, že děti z evangelických rodin, když byly v 8. třídě, navštěvovaly konfirmační cvičení a někdy v poslední čtvrtině školního roku se konala konfirmace. Já jsem celkem rád chodil na náboženství, avšak jako žák 7. třídy, možná i trochu dříve, jsem v duchu věřící nebyl; to, co se ve škole k věření předkládalo jako vědecký světový názor, mi připadalo docela konzistentní, a tak jsem to přijímal za své. Rodiče ovšem o tomto mém ateismu neměli ponětí. Teď jsem se měl připravovat na konfirmaci, kdy jsem se měl k víře veřejně přihlásit. Nechtěl jsem lhát, a tak jsem jen čekal na příležitost, kdy dokážu jít s pravdou o svém světovém názoru ven.

Někdy (snad) v září 1957 konfirmační cvičení začalo. Probíhalo vždy v pondělí večer. Br. farář Balcar, otec tří synů (1941, 1945 a 1946), dobře znal problémy pubertáků. Stačila asi dvě úvodní cvičení, a můj ateismus byl ten tam a stal jsem se "přesvědčeným" křesťanem. V té době ve strašnickém sboru děti školou povinné chodily do nedělní školy, která byla po bohoslužbách (od 10:30), a na bohoslužby¹ (od 9:00) se chodívalo až po konfirmaci. Já jsem se po onom začátku konfirmačního cvičení stal nejen pravidelným účastníkem nedělních bohoslužeb, nýbrž chodil jsem i na biblické hodiny (s maminkou), jejichž jádrem býval biblický výklad prof. A. Novotného, a v závěru jej doplňoval f. L. Balcar různými aktualitami z církevního, ale i kulturního dění. - Za onen zlom v mém myšlení jsem br. faráři Balcarovi nesmírně vděčný, nicméně dále mě více oslovoval a poselství evangelia přibližoval prof. Novotný (bydlel v "naší" ulici Nad vodovodem asi 400 m východně od nás; často jsme šli domů spolu s ním v zajímavém rozhovoru), jehož teologie byla vysloveně christocentrická.

Na konfirmaci samotnou (27. dubna 1958) si moc nevzpomínám. Byla vedena tehdy tradičním způsobem otázek a odpovědí, přičemž ze závěru konfirmační přípravy jsme všichni tušili, jakou otázku dostaneme. Rozhodně vše už probíhalo v souladu s mým cítěním a svědomím. Rád jsem jako konfirmační verš přijal text Ř.1:16: *"Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu"*. - Bylo nás konfirmováno více než 30. Někdo se pak mohl odstěhovat, případně emigrovat (o jedné to vím). Ale většina se asi církvi ztratila. Vědomí, že v naší církvi docela běžně pro její členy víra, křesťanství, evangelictví - či Bůh, Kristus ... viditelně jen málo znamenají, pro mne bylo něčím, co mi bylo líto, co jsem nechápal.

A tak netrvalo dlouho a našel jsem nový duchovní domov u baptistů na Vinohradech², kde jsem se večer 28. prosince 1958 (bohoslužebné shromáždění bylo

¹ Pořad bohoslužeb: *Vstupní slovo*, 1. píseň, *modlitba*, *čtení z Písma*, 2. píseň, *text kázání*, kázání, 3. píseň, *modlitba*, sborová oznámení, *požehnání*, 4. píseň (*shrom. stojí*; farář na kazatelně)

² Kazatelem tam byl tehdy Miloš Šolc starší, zapálený křesťan a kazatel, ale neméně horlivý tenista, který v té době trénoval na kurtech v naší ulici, odkud se s ním Jarďa znal a který Jarďovým prostřednictvím nás k sobě do sboru pozval.

večer, neboť tato neděle byla komunistickou vládou prohlášena pracovním dnem) veřejně před shromážděním vyznal svou touhu a odhodlání jít Kristovou cestou. U baptistů to zpravidla znamená, že následuje křest ponořením. Já jsem tehdy po něm toužil, ale tatínek byl zásadně proti, s tím, že až budu plnoletý, to už bude záležet jen na mně. Do té doby ovšem vzrostlo mé ekumenické cítění, že jsem se rozhodl nenegovat formu křtu, kterou přijímá velká část křesťanů. Bylo by se mi bývalo více líbilo, kdybych jako malý nebyl pokřtěn a mohl prožít křest ponořením a tím vyznat svou víru, ale na skutečnosti, že jako nemluvně jsem pokřtěn byl, jsem nemohl už nic změnit. A tak jsem se baptistou nestal. Tak trochu jsem uvažoval zakotvit v Jednotě českobratrské (dnešní Církev bratrská), nicméně zůstal jsem členem Českobratrské církve evangelické, jíž si dnes velice vážím a kde mám možnost kázat evangelium jako laický kazatel. Tyto vzpomínky se už týkají pozdějších období.

Praha, srpen 2017